**2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.**

**3) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.**

Galmot Mackenzie Stuart

Due Everling Κακούρης

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Φεβρουαρίου 1984.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

Y. Galmot

## ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1983 [1]

*Κύριε πρόεδρε,*
*Κύριοι δικαστές,*

Στις 10 Αυγούστου 1981, η Επιτροπή ανακοίνωσε στην προσφεύγουσα στην υπό κρίση υπόθεση το σύνολο της ποσόστωσης παραγωγής της, όσον αφορά τις ομάδες προϊόντων V και VI κατά το τρίτο τρίμηνο του 1981 βάσει της αποφάσεως 1831/81 (ΕΕ L 180 της 1. 7. 1981, σ. 1) όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 1832/81 (ΕΕ L 184 της 4. 7. 1981, σ. 1) και ότι από την ποσότητα αυτή — επρόκειτο για 18 057 τόνους — μπορούσαν να παραδοθούν στην κοινή αγορά 5 079 τόνοι.

Κατά του καθορισμού της εν λόγω ποσοστώσεως παραγωγής η προσφεύγουσα δεν έχει τίποτε να αντιτάξει, προφανώς όμως είχε αντιρρήσεις για τον περιορισμό των δυνατοτήτων της όσον αφορά τις παραδόσεις στην κοινή αγορά. Σε έγγραφο της 28ης Αυγούστου 1981 επισήμανε στην Επιτροπή ότι, μέχρι το τέλος Ιουνίου 1980, το 60 % της παραγωγής είχε πραγματοποιηθεί για λογαριασμό τρίτων και ότι η αντίστοιχη ποσότητα — επειδή παραδόθηκε από τον εντολέα στην κοινή αγορά — δεν ελήφθη υπόψη κατά την εξεύρεση των ποσοτήτων αναφοράς της προσφεύγουσας σύμφωνα με το άρθρο 8 της αποφάσεως 1831/81. Η άλλη επιχείρηση όμως, για λογαριασμό της οποίας η προσφεύγουσα ανέλαβε τη μεταποίηση, έπαυσε τις εργασίες της τον Ιούλιο 1980 και η προσφεύγουσα έπρεπε επο-

1 — Μετάφραση από τα γερμανικά.

μένως, να παραδίδει η ίδια την παραγωγή της στην κοινή αγορά. Επειδή το γεγονός αυτό δεν ελήφθη υπόψη κατά τον καθορισμό των ποσοστώσεων παραδόσεως, η προσφεύγουσα ζήτησε επίμονα να της χορηγηθεί μεγαλύτερη ποσόστωση παραδόσεων.

Η Επιτροπή το δέχθηκε, αφού με την απόφαση 2804/81 της 23ης Σεπτεμβρίου 1981 (που δημοσιεύθηκε στην ΕΕ L 278 της 1. 10. 1981, σ. 1, και άρχισε να ισχύει την ίδια ημέρα) προσετέθη στο άρθρο 8 της αποφάσεως 1831/81, με το οποίο ρυθμίζεται ο προσδιορισμός των ποσοτήτων αναφοράς που εξυπηρετούν τον καθορισμό του μέρους των ποσοστώσεων που επιτρέπεται να παραδώσει κάθε επιχείρηση στο εσωτερικό της κοινής αγοράς, η εξής παράγραφος 2:

«Η Επιτροπή δύναται, εφόσον η επιχείρηση αποδείξει ότι ο καθορισμός των ποσοτήτων αναφοράς σύμφωνα με την παράγραφο 1 της προκαλεί σοβαρά προβλήματα, να προβεί σε κατάλληλη προσαρμογή των ποσοτήτων αναφοράς στις εξής περιπτώσεις:

— όταν το ποσοστό των συνολικών παραδόσεων της επιχειρήσεως προς τη συνολική της παραγωγή έχει μεταβληθεί περισσότερο από 20 % μετά από τις αλλαγές που επήλθαν στη διάρθρωση των πωλήσεων κατά την περίοδο εφαρμογής της αποφάσεως αριθ. 2794/80/ΕΚΑΧ σε σύγκριση με τους δώδεκα καλύτερους μήνες, ή

— όταν η επιχείρηση δεν έχει εξαγάγει κατά την περίοδο των δώδεκα καλύτερων μηνών περισσότερο από 5 % της παραγωγής της προς τρίτες χώρες και εφόσον το ποσοστό των παραδόσεών της στην κοινή αγορά, βάσει της ολικής της παραγωγής κατά την περίοδο των 12 καλύτερων μηνών είναι κατώτερο από 90 %».

Σε απόφασή της με ημερομηνία 4 Νοεμβρίου 1981, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι η ποσότητα αναφοράς που προσδιορίστηκε σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1831/81, δημιουργεί στην προσφεύγουσα σοβαρές δυσχέρειες, επειδή δεν είχε προβεί σε εξαγωγές προς τρίτες χώρες στους δώδεκα καλύτερους μήνες παραγωγής και οι παραδόσεις στο εσωτερικό της κοινής αγοράς αποτελούσαν μόνο 30,29 % της παραγωγής αναφοράς. Σε αναγνώριση του γεγονότος ότι η ποσότητα αναφοράς φαινόταν δυσανάλογη έναντι των παραδόσεων στην κοινή αγορά, όπως αυτές διαμορφώθηκαν στην περίπτωση της προσφεύγουσας αφού διεκόπη η μεταποίηση για λογαριασμό άλλης επιχειρήσεως, η ποσότητα αναφοράς αυξήθηκε στο 90 % της παραγωγής αναφοράς και από αυτή την αύξηση προέκυψε ποσόστωση παραδόσεως ύψους 15 091 τόνων για τις ομάδες προϊόντων V και VI το τρίτο τρίμηνο του 1981. Επιπλέον, η Επιτροπή δήλωσε ότι η προσφεύγουσα μπορεί — λαμβάνοντας υπόψη την ημερομηνία της διορθωτικής αποφάσεως — να μεταφέρει στο τέταρτο τρίμηνο του 1981 την αύξηση που της επετράπη στο βαθμό που δεν χρησιμοποιήθηκε στο τρίτο τρίμηνο.

Πραγματικά, η προσφεύγουσα — και αυτό προέκυψε από μεταγενέστερους ελέγχους — δεν χρησιμοποίησε πλήρως την ποσόστωση παραγωγής της για το τρίτο τρίμηνο του 1981· παρέδωσε όμως στο εσωτερικό της κοινής αγοράς 17 946 τόνους· από την πραγματική τους παραγωγή (17 966 τόνοι). Αυτό έδωσε στην Επιτροπή την αφορμή για να κινήσει κατά της προσφεύγουσας διαδικασία επιβολής κυρώσεων και να την κατηγορήσει σε έγγραφο της 25ης Φεβρουαρίου 1982 για υπέρβαση της ποσοστώσεως παραδόσεων κατά 2 402 τόνους· η ποσότητα αυτή προκύπτει αφού ληφθεί υπόψη το περιθώριο υπερβάσεως 3 % που καθορίζεται στο άρθρο 11, παράγραφος 2, της αποφάσεως 1831/81.

Η προσφεύγουσα έλαβε επ' αυτού θέση με έγγραφο της 9ης Μαρτίου 1982. Επισήμανε ότι η τήρηση της ποσοστώσεως παραδόσεων που είχε αρχικά καθοριστεί θα κατέ-

στρεφε την επιχείρησή της. Δεν μπόρεσε όμως, επειδή η Επιτροπή επέτρεψε αύξηση της ποσοστώσεως παραδόσεων μόλις μετά τη λήξη του τρίτου τριμήνου, να καθορίσει στη διάρκεια αυτού του χρονικού διαστήματος την έκταση που επιτρεπόταν να λάβουν οι παραδόσεις της στην κοινή αγορά και για το λόγο αυτό — εκ των υστέρων — κατέληξε σε υπέρβαση της ποσοστώσεως παραδόσεων. Επιπλέον, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι ήταν πρόθυμη να αντισταθμίσει την υπέρβαση μειώνοντας τις παραδόσεις της στην κοινή αγορά κατά 2 402 τόνους στη διάρκεια ενός άλλου τριμήνου. Ανάλογα εκφράστηκε άλλη μια φορά στη διάρκεια ακροάσεως στις 11 Ιουνίου 1982. Επιπλέον, ισχυρίστηκε επίσης ότι πραγματοποιήθηκε κάμψη της παραγωγής της — η οποία προκάλεσε μεγάλες δυσχέρειες — κατά 70 έως 80 % και αναφέρθηκε στο ότι οι παραδόσεις που πραγματοποίησε κατά το τρίτο τρίμηνο 1981 στην κοινή αγορά δεν είχαν, εν πάση περιπτώσει, φθάσει το επίπεδο πωλήσεων που έχουν πραγματοποιηθεί σε κανονικές παραδόσεις.

Όλα αυτά όμως δεν μπόρεσαν να πείσουν την Επιτροπή ότι η προσφεύγουσα δεν παρέβη τη ρύθμιση των ποσοστώσεων. Για το λόγο αυτό εξέδωσε στις 27 Νοεμβρίου 1982 απόφαση σύμφωνα με το άρθρο 12 της αποφάσεως 1831/81. Στην απόφαση αυτή και πάλι δεν προβλέπεται από τη ρύθμιση των ποσοστώσεων συμψηφισμός των υπερβάσεων στα επόμενα τρίμηνα και επομένως πρέπει, στην περίπτωση της προσφεύγουσας, να εκκινήσει κανείς από το γεγονός της υπερβάσεως των ποσοστώσεων παραδόσεων όσον αφορά τις ομάδες προϊόντων V και VI, ύψους 2 402 τόνων. Έτσι δικαιολογείται — εφαρμόζοντας συντελεστή 75 ECU ανά τόνο υπερβάσεως — ο καθορισμός προστίμου ύψους 180 150 ECU (= 241 498 281 λιρέτες). Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα υποχρεώθηκε στην καταβολή του εν λόγω ποσού εντός δύο μηνών από την έκδοση της αποφάσεως με την επιπλέον επισήμανση ότι το ποσό θα αυξάνει κατά 1 % για κάθε μήνα υπερημερίας.

Λόγω αυτής της αποφάσεως, η Alfer SpA προσέφυγε στις 6 Ιανουαρίου 1983 στο Δικαστήριο με αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της 24ης Νοεμβρίου 1981 περί επιβολής προστίμου και ζητώντας, επίσης, επικουρικώς την εύλογη μείωση του προστίμου.

Η θέση μου επ' αυτού του αιτήματος είναι η εξής:

1. Στις γραπτές της παρατηρήσεις η προσφεύγουσα αντέταξε — για να αρχίσουμε απ' αυτό — ότι η ανακοίνωση σχετικά με τις ποσοστώσεις παραδόσεων που ίσχυαν για το τρίτο τρίμηνο του 1981 πραγματοποιήθηκε στις 10 Αυγούστου 1981. Αυτό το θεωρεί απαράδεκτο από την άποψη της αναδρομικής ισχύος. Θεωρεί ότι αυτό που ανακοινώθηκε στις 10 Αυγούστου 1981 μπορεί να εφαρμοστεί μόνο από αυτό το χρονικό σημείο και μετά και αυτό αν ιδίως υπομνηστεί ότι την εποχή εκείνη πραγματοποιήθηκε το ετήσιο κλείσιμο της επιχειρήσεως της προσφεύγουσας και στη συνέχεια στο εν λόγω τρίμηνο υπήρχε μόνο ένας μήνας ακόμη για την οργάνωση της παραγωγής και των πωλήσεων.

Εν προκειμένω, η άποψή μου είναι ότι τώρα, στην πραγματικότητα, δεν είναι δυνατό και ούτε χρειάζεται να υπεισέλθουμε σ' αυτό το θέμα. Οι επικρίσεις δεν αφορούν μεν την απόφαση περί επιβολής προστίμου που προσβάλλεται στην παρούσα υπόθεση, αλλά προηγούμενη ατομική απόφαση που απευθυνόταν στην προσφεύγουσα. Σύμφωνα με τη νομολογία όμως είναι σαφές ότι δεν είναι δυνατό να γίνει επίκληση παρόμοιων πράξεων, οι οποίες δεν είχαν προσβληθεί εμπροθέσμως, στο πλαίσιο διαδικασίας που αφορά την

επιβολή προστίμου, βάσει του άρθρου 36 της Συνθήκης ΕΚΑΧ (βλ. την πρόσφατη απόφαση στην υπόθεση 265/82 [1]). Κυρίως, οι επικρίσεις της προσφεύγουσας είναι τώρα επουσιώδεις, διότι η συμπεριφορά της προσφεύγουσας δεν εκτιμήθηκε προφανώς σύμφωνα με την ανακοίνωση περί των ποσοστώσεων παραδόσεων της 10ης Αυγούστου 1981, αλλά σύμφωνα με την κατοπινή διορθωτική απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 1981, βάσει της οποίας επετράπη στην προσφεύγουσα ουσιαστικά υψηλότερη ποσόστωση παραδόσεων.

Από την άλλη πλευρά μπορεί να εμμείνει κανείς — και αυτό ας λεχθεί για χάρη της πληρότητας του θέματος — στο ότι οι επικρίσεις της προσφεύγουσας είναι εντελώς αβάσιμες. Όπως ορθώς έχει ήδη τονίσει η Επιτροπή σε άλλη υπόθεση 348/82 [2], οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις μπορούσαν με τη δημοσίευση των αποφάσεων 1831/81 και 1832/81 στις αρχές Ιουλίου 1981 να διαπιστώσουν πλήρως ποιοι περιορισμοί θα λαμβάνονται υπόψη όσον αφορά τις δραστηριότητές τους καθώς και τις πωλήσεις στην κοινή αγορά (πρβλ. άρθρο 8 της αποφάσεως 1831/81). Δεν ήταν δυνατό, λοιπόν, με τον αντίστοιχο επακριβή καθορισμό στη μεταγενέστερη ατομική ανακοίνωση, να αιφνιδιαστούν και για το λόγο αυτό ασφαλώς δεν είναι σωστό, σε σχέση με αυτή και την ημερομηνία εκδόσεώς της, να γίνεται λόγος για απαράδεκτη αναδρομική ισχύ.

2. Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε στη συνέχεια ότι ο περιορισμός των παραδόσεων σε 5 079 τόνους που ανακοινώθηκε αρχικά, πρέπει να θεωρηθεί παράνομος επειδή θα δημιουργούσε σοβαρές δυσχέρειες στην προσφεύγουσα η οποία στη συνέχεια θα αναγκαζόταν ή να μειώσει την παραγωγή της στο βαθμό που η διάθεσή της δεν θα επιτρεπόταν ή — γεγονός που θα απορροφούσε χρήματα που θα ήταν αναγκαία για την αγορά — να παράγει ταυτόχρονα για αποθεματοποίηση. Θα ήταν ορθότερο η ποσόστωση παραδόσεως να είχε εκτιμηθεί ανάλογα με το μέγεθος της παραγωγής που είχε επιτραπεί· εν πάση περιπτώσει, δεν είναι δυνατό οι παραδόσεις να περιορισθούν στις πραγματικές πωλήσεις μιας περιόδου αναφοράς όταν εύκολα γίνεται αντιληπτό το γεγονός ότι στην εν λόγω περίοδο έχει πραγματοποιηθεί 60 έως 70 % της παραγωγής για λογαριασμό άλλης επιχειρήσεως και ότι μια τέτοια μεταποίηση — λόγω παύσεως της επιχειρηματικής δραστηριότητας του εντολέα — δεν έχει ληφθεί υπόψη από τον Ιούλιο του 1980.

Σχετικά με αυτό πρέπει να πω ότι αυτή η εκτίμηση, αναδρομικά μετά την έκδοση της αποφάσεως 2804/81, ασφαλώς ευσταθεί κατ' ουσία. Εξίσου σίγουρο όμως είναι και το ότι η προσφεύγουσα δεν μπορούσε κατά τη διάρκεια του τρίτου τριμήνου του 1981 απλώς να εκκινήσει από τον παράνομο χαρακτήρα της ανακοινώσεως περί ποσοστώσεων της 10ης Αυγούστου 1918 και να την αγνοήσει κατά τη διαμόρφωση των πωλήσεών της. Αντίθετα θα έπρεπε — επικαλούμενη την ανεπάρκεια της αποφάσεως 1831/81 — να την προσβάλει ενώπιον του Δικαστηρίου και να παρεκκλίνει από αυτήν μόνο μετά τη διαπίστωση του παράνομου χαρακτήρα της ή εφόσον θα της είχε επιτραπεί κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων μια τέτοια ενέργεια.

3. Όσον αφορά τη μεταγενέστερη αύξηση της ποσοστώσεως παραδόσεών της με την απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 1981, η προσφεύγουσα επισήμανε, κατά την έγγραφη διαδικασία κυρίως, ότι αυτή πραγματοποιήθηκε μετά τη λήξη του τρίτου τριμήνου. Επομένως δεν μπορούσε να γνωρίζει κατά τη διάρκεια του τρίτου τριμήνου με ποιο τρόπο θα υπολογιστεί σωστά η ποσόστωση

1 — Απόφαση της 19. 10. 1983 στην υπόθεση 265/82 — Union sidérurgique du Nord et de l'Est de la France «Usinor» κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Συλλογή 1983, σ. 3105.

2 — Υπόθεση 348/82 — Industrie Riunite Odolesi SpA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Συλλογή 1983, σ. 1237.

παραδόσεών της και για το λόγο αυτό ασφαλώς μπορεί να της συγχωρηθεί ότι την εποχή αυτή, από την παραγωγή που της είχε επιτραπεί, παρέδωσε στην κοινή αγορά μεγαλύτερη ποσότητα από αυτή που τελικώς της επέτρεψε η Επιτροπή. Κατά την προφορική διαδικασία ισχυρίστηκε, επιπλέον, πως το γεγονός ότι καλοπίστως θεώρησε ότι μπορεί, στη θέση της επιχειρήσεως για λογαριασμό της οποίας έκανε πριν μεταποιητική εργασία, να παραδίδει αμέσως στην κοινή αγορά, μπορεί να συναχθεί από έγγραφο με ημερομηνία 13 Αυγούστου 1981 που της είχε απευθύνει αυτή η επιχείρηση. Επιπλέον, κατά την προφορική διαδικασία, ανέφερε κατά τρόπο διεξοδικό σχετικά με τη διορθωτική απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 1981 ότι όχι μόνο είναι αβάσιμη ως προς το ότι η αύξηση περιορίζεται στο 90 % της ποσότητας αναφοράς, αλλά και πέραν αυτού πρέπει να γίνει δεκτό ότι ένας τέτοιος περιορισμός πρέπει να θεωρηθεί δυσανάλογος και παράνομος λόγω της νομικής του βάσεως.

Έχω την πεποίθηση ότι και αυτός ο ισχυρισμός δεν μπορεί να στηρίξει επιτυχώς το κύριο αίτημα της προσφυγής.

Προφανώς, η προσφεύγουσα δεν προσέβαλε εγκαίρως την απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 1981 και επομένως το περιεχόμενό της — υπενθυμίζω τη γνωστή νομολογία επί του άρθρου 36 της Συνθήκης ΕΚΑΧ — δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο δικαστικού ελέγχου κατά τη διαδικασία που αφορά την απόφαση περί επιβολής του προστίμου. Σ' αυτό θα μπορούσε όμως να προστεθεί επίσης ότι η προσφεύγουσα με κανένα τρόπο δεν μπόρεσε να θεμελιώσει την άποψή της ότι ο περιορισμός της αυξήσεως των ποσοστώσεων παραδόσεων που εφαρμόζει η Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 2, της αποφάσεως 1831/81 είναι παράνομος και ότι επ' αυτού του σημείου δεν νομίζω ότι συντρέχουν σοβαροί λόγοι που θα μπορούσαν να ληφθούν υπόψη αυτεπαγγέλτως.

Μπορεί μεν η προσφεύγουσα να τονίζει περαιτέρω ότι μέχρι τη λήξη του τρίτου τριμήνου 1981 δεν μπορούσε να γνωρίζει πόση ποσότητα από την παραγωγή της επιτρεπόταν να παραδώσει στην κοινή αγορά, αλλά εντούτοις — εφόσον εκκινεί κανείς από το ότι δεν τήρησε την αρχική σχετική απόφαση λόγω εμφανούς δυσαναλογίας καθώς και λόγω του ότι η Επιτροπή δεν αντέδρασε αμέσως αρνητικά στο έγγραφο διαμαρτυρίας της προσφεύγουσας της 28ης Αυγούστου 1981 — παραμένει η διαπίστωση ότι, στην πραγματικότητα, η προσφεύγουσα παρέδωσε ουσιαστικά ολόκληρη την επιτρεπόμενη παραγωγή της — για την ακρίβεια το 99,4 % αυτής — στην κοινή αγορά. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς μια τέτοια συμπεριφορά, αντί κάποιας προσεκτικής και επιφυλακτικής στάσεως με την οποία ασφαλώς η προσφεύγουσα αρχικά δεν θα συναντούσε σοβαρές δυσχέρειες έναντι του γνωστού στην προσφεύγουσα συστήματος της ρυθμίσεως των ποσοστώσεων που περιορίζει τις δυνατότητες πωλήσεων στην κοινή αγορά, θα ήταν δυνατό να θεωρηθεί συγγνωστή. Ασφαλώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί — όσον αφορά τη δήθεν καλοπιστία της — να επικαλείται το παραπάνω έγγραφο του πρώην εντολέα της, της 13ης Αυγούστου 1981, το οποίο έχει καταθέσει στο Δικαστήριο κατά την προφορική διαδικασία. Σ' αυτό αναφέρεται, δηλαδή, εντελώς γενικά — μετά τη μνεία του γεγονότος ότι τα προϊόντα που κατασκεύασε η προσφεύγουσα για λογαριασμό της πιο πάνω επιχειρήσεως παραδόθηκαν στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας — ότι η Επιτροπή πρέπει στο εξής να χορηγήσει αντίστοιχες ποσοστώσεις στην προσφεύγουσα. Όμως αυτό, φυσικά, δεν μπορούσε — και δεν πρόκειται για πωλήσεις ποσοστώσεων που πρέπει εξάλλου να δηλωθούν προηγουμένως στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 11 της αποφάσεως 1831/81 — όσο δεν είχε διευκρινιστεί ποιος θα αναλάβει τις δραστηριότητες του εντολέα που είχε πτωχεύσει, να αιτιολογήσει την υπόθεση ότι η Επιτροπή θα χορηγήσει στην προσφεύγουσα, στο πλαίσιο ρυθμίσεως που πρώτα θα πρέπει να καθοριστεί, ποσοστώσεις

παραδόσεως που θα αντιστοιχούν ακριβώς στην επιτρεπόμενη παραγωγή τους.

4. Εν τέλει, η προσφεύγουσα νομίζει ακόμη ότι διακρίνει στη στάση της Επιτροπής αντίφαση που έχει σημασία για την εκτίμηση της αποφάσεως περί του προστίμου και αυτό στο βαθμό που στη διορθωτική απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 1981 επετράπη η μεταφορά του μη χρησιμοποιηθέντος μέρους των ποσοστώσεων παραδόσεων στο τέταρτο τρίμηνο, του 1981, ενώ η Επιτροπή δεν ήταν πρόθυμη να επιτρέψει το συμψηφισμό σε μεταγενέστερο τρίμηνο για την υπέρβαση της ποσοστώσεως παραδόσεων κατά το τρίτο τρίμηνο του 1981.

Αλλά και στο σημείο αυτό δύσκολα μπορώ να συμφωνήσω με την προσφεύγουσα.

Πραγματικά, δεν επιτρέπεται να παραβλεφθεί ότι η Επιτροπή ευλόγως ενέκρινε τη μεταφορά της αυξήσεως της ποσοστώσεως παραδόσεων στο τέταρτο τρίμηνο του 1981, δεδομένου ότι η διόρθωση της ποσοστώσεως παραδόσεων πραγματοποιήθηκε μόνο μετά τη λήξη του τρίτου τριμήνου και η Επιτροπή έπρεπε να εκκινήσει από το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να κάνει χρήση αυτής. Από την άλλη πλευρά είναι σημαντικό το ότι το σύστημα των ποσοστώσεων βασικά αναφέρεται σε τρίμηνα (βλ. απόφαση στην υπόθεση 179/82 [1]) και ότι το σύστημα εξακολουθεί να λειτουργεί μόνο εφόσον αυτή η βασική αρχή εφαρμόζεται αυστηρά. Μπορεί μεν στην υπόθεση 179/82 [1] να έγινε παρέκκλιση απ' αυτή την αρχή και να ελήφθη επιπλέον υπόψη μόνο κατά τον υπολογισμό του μεγέθους του προστίμου το ότι η προσφεύγουσα, για την οποία ήταν δύσκολο να εφαρμόσει την ποσόστωσή της σε ένα τρίμηνο, δεν εξήντλησε αργότερα την ποσόστωσή της, αλλ' όμως δεν πρέπει να λησμονείται ότι εν προκειμένω είχε σημασία το ότι η προσφεύγουσα πρότεινε αμέσως ένα τέτοιο συμβιβασμό — στον οποίο η Επιτροπή, μη τηρώντας τις αρχές της χρηστής διοικήσεως, δεν απήντησε — και ότι πραγματικά η όλη υπόθεση κατέληξε σε ελάττωση της παραγωγής στο αμέσως επόμενο τρίμηνο, η οποία πρέπει να θεωρηθεί ότι επήλθε οικειοθελώς. Στην προκειμένη περίπτωση, αντιθέτως, δεν φαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν είχε χρησιμοποιήσει στο τέταρτο τρίμηνο του 1981 ολόκληρη την ποσόστωση παραδόσεών της ή ότι δεν θα κατέληγε σ' αυτό τουλάχιστον κατά το πρώτο τρίμηνο του 1982, αφού η τροποποίηση της ποσοστώσεως παραδόσεων που ίσχυε για το τρίτο τρίμηνο του 1981 είχε ανακοινωθεί μόλις στη διάρκεια του τέταρτου τριμήνου. Η προσφεύγουσα επιπλέον, δεν έκανε την πρότασή της περί συμβιβασμού αμέσως μετά τη λήψη της διορθωτικής αποφάσεως αλλά μόλις μετά την έναρξη διαδικασίας επιβολής κυρώσεων το Μάρτιο του 1982. Ασφαλώς, δεν μπορεί να κατηγορηθεί η Επιτροπή επειδή δεν ενέδωσε και εν προκειμένω βεβαίως δεν υπάρχει κανένας λόγος να ακυρωθεί ή να τροποποιηθεί η απόφαση περί επιβολής προστίμου.

5. Εφόσον, επομένως, διαπιστούται ότι κανένα από τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας δεν είναι ικανό να δικαιολογήσει την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως, πρέπει τώρα να εξεταστεί επιπλέον τι πρέπει να γίνει σχετικά με το αίτημα της προσφεύγουσας για τη μείωση του προστίμου. Είναι δυνατό να υπάρξει σχετική σκέψη εάν, στην περίπτωση επιχειρήσεως που αντικειμενικά έχει παραβεί τη ρύθμιση περί ποσοστώσεων, διαπιστωθεί η ύπαρξη μειωμένης ευθύνης ή αν συντρέχουν οποιεσδήποτε ελαφρυντικές περιπτώσεις.

Στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι δυνατό παρά να αναγνωριστεί ότι η αρχική ανακοίνωση της ποσοστώσεως παραδόσεων ήταν απαράδεκτα άδικη και, επομένως, δύσκολα θα μπορούσε να αποτε-

1 — Απόφαση της 19. 10. 1983 στην υπόθεση 179/82 — Lucchini Siderurgica SpA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Συλλογή 1983, σ. 3083.

λέσει δεσμευτικό κριτήριο για τη συμπεριφορά της προσφεύγουσας και ότι η προσφεύγουσα — επειδή μόλις μετά τη λήξη του εν λόγω τριμήνου επήλθε η διόρθωση της ποσοστώσεως παραδόσεων — δυσκολεύτηκε ασφαλώς πολύ προκειμένου να συμπεριφερθεί σωστά στο τρίτο τρίμηνο του 1981. Πρέπει περαιτέρω να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή φέρει καίρια ευθύνη με το να μην έχει προβλέψει κατά τη διατύπωση της αποφάσεως 1831/81 ρήτρα, όπως η περιεχόμενη στην απόφαση 2804/81, η οποία θα επέτρεπε να ληφθεί υπόψη περίπτωση όπως αυτή που αφορά την προσφεύγουσα και με τον τρόπο αυτό να καθοριστούν, εξαρχής, ανάλογα οι ποσοστώσεις παραδόσεως ώστε να μπορέσει η προσφεύγουσα να συμπεριφερθεί ορθώς άνευ ετέρου. Και αυτό βεβαίως επιτρέπει το συμπέρασμα ότι η μείωση του προστίμου είναι απόλυτα ενδεδειγμένη.

Εξάλλου, όμως, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι η προσφεύγουσα αμέσως μετά τον καθορισμό του νέου συστήματος ποσοστώσεως θα μπορούσε να έχει επιστήσει την προσοχή της Επιτροπής στη δική της ειδική περίπτωση, γεγονός που θα είχε βεβαίως ως συνέπεια να διορθωθεί νωρίτερα η ρύθμιση. Εξάλλου, θα πρέπει βεβαίως να ληφθεί επίσης υπόψη ότι η Επιτροπή, παρόλον που θα μπορούσε, σύμφωνα με το άρθρο 12, παράγραφος 2, της αποφάσεως 1831/81, να εφαρμόσει σε περίπτωση υπερβάσεως της ποσοστώσεως παραδόσεων σχεδόν κατά 20 % (όπως διαπιστώνεται στην περίπτωση της προσφεύγουσας) υψηλότερο πρόστιμο, διατήρησε το πρόστιμο του άρθρου 12, παράγραφος 1. Για το λόγο αυτό θα πρέπει, κατά τη γνώμη μου, η μείωση του προστίμου να είναι περιορισμένη.

Όσον αφορά το επικουρικό αίτημα της προσφεύγουσας, θεωρώ ότι είναι βάσιμο. Όσον αφορά, όμως, την τροποποίηση του ποσού του προστίμου δεν προτείνω κάποιον ορισμένο αριθμό αλλά αφήνω τον καθορισμό του στην κρίση του Δικαστηρίου.

6. Η επιδίκαση των δικαστικών εξόδων σε περίπτωση που η διαφορά επιλυθεί κατά τον τρόπο που θεωρώ ορθό δεν πρόκειται να δημιουργήσει κανένα ειδικό πρόβλημα. Πρέπει να εκκινήσουμε από το γεγονός ότι η προσφυγή, τουλάχιστον εν μέρει, έχει κερδηθεί και μπορεί επίσης να λεχθεί ότι συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι κατά την έννοια του άρθρου 69, παράγραφος 3, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν διατύπωσε εγκαίρως την απόφαση 1831/81 κατά τέτοιο τρόπο ώστε να είναι δυνατός ο ορθός προσδιορισμός των ποσοστώσεων παραδόσεων. Κατά ταύτα, φαίνεται εύλογο να καταδικαστεί η Επιτροπή στα έξοδα στα οποία υπεβλήθη η προσφεύγουσα λόγω της δίκης.

7. Σύμφωνα με αυτά, προτείνω η προσφυγή να γίνει δεκτή ως προς το επικουρικό αίτημα της μειώσεως του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα και — μετά από εύλογο καθορισμό του προστίμου από το Δικαστήριο — η Επιτροπή να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.